

nogen anden Commune. Men en Mand, der har f. Ex. en Indtægt af 2 à 3,000 Rd., kan ikke være tjent med at flytte til en Commune, hvor han af disse Indtægter maa betale 2 à 300 Rd. i Skat. Kommunen er ikke istand til at fritage ham for en saadan Skat, da den maa svares ifølge Indtægterne. Denne enorme Skat driver Indvaanerne ud af Byen, den har allerede til Dato foranlediget mange Folk til at frastytte den, fordi det ikke kan nytte, at man boer billigt paa et Sted, naar man skal afgive en ganske usforholdsmæssig Andeel af sin Indtægt til Communens Behov. Af den Grund er det, at det fremtræder som en Nødvendighed, at Kommunen maa have nogen Lettelse i denne Skattebyrde, det er en Nødvendighed, for at den kan beholde nogle af sine Indvaanere, for at ikke ogsaa de Andre skulle tage bort, det er en Nødvendighed, for at den kan befolke de ledige Huse, hvoraf Enhver, der har besøgt Byen i denne Sommer, vil see, at der er en Mængde. Den ærede Rigsdagsmand siger: Ja, lad os bevilge Summen for dette Aar, men for Fremtiden have vi Intet at bestille dermed; hvorfor skulle vi indgaae moralske Forpligtelser? Det er fuldkommen rigtigt fra Rigsdagens Standpunkt, men gaaer man, som Udvalget har gjort, nøie ind i de Helsingørske Forhold, da vil man komme til det samme Resultat, som Udvalget er kommet til, thi det kan ikke nytte, at jeg siger til en Mand: I dette Aar kan Du boe i Byen uden at betale over Gyne, naar jeg ikke aabner ham Udsigt til, at han kan vedblive at boe der uden at betale en usforholdsmæssig Skat. Staaer denne Udsigt ikke aaben for ham, saa flytter han ikke til Byen for at boe der et halvt eller et heelt Aar, men han maa have en Betryggelse for, at han kan vedblive at boe der. Man siger, at med de tomme Hænder skal man arbejde, men for at Folk kunne benytte deres Tid, deres Kræfter, deres Arbejde, maae de have Tilltro til, at Byen kan bestaae, at de kunne blive boende der, at de kunne virke; saasnart de ikke have Tilltro til, at de kunne blive boende der, byder Fornustent dem at drage deraf for at søge Erhverv andetsteds, og, tvinger man saaledes Endeel af Indvaanerne ud af Byen, ville Byrderne blive

større og større og tilfældigt utaalelige for dem, der blive tilbage. Jeg troer saaledes, uden i Henseende til hvad Indenrigsministeren har forlangt at gaae ind paa Distinctionen, som jeg har hørt ham forklare paa en saa tilfredsstillende Maade, men ved kun at holde mig til de factiske Forhold, at det, for hos Folk i Helsingør at fremkalde Virkekraft, Drift og Lyft til at arbejde, er nødvendigt, at de faae Udsigt til at kunne blive boende der, thi naar de ikke ere sikre derpaa, er det urimeligt at stille den Fordring, at de skulle virke med Lyft og Kraft, og at de skulle ophjælpe Byen. Man maa dog først vide, om Byen kan vedblive at subsistere, før man forsøger derpaa. Med Hensyn til selve Summen, som her staaer opført med 20,000 Rd., da maa jeg atter gøre opmærksom paa, at det er det samme eller omtrent det samme Beløb, som Kommunen Helsingør aarlig svarer til Staten i directe Afgifter; Statens Forhold til Kommunen Helsingør bliver saaledes i dette Tilfælde som en Handelsmands Forhold til En, det ikke kan opfylde sine Forpligtelser, og Spørgsmaalet er derfor: Skal jeg med Jernhandtske inddrive min Fordring, eller skal jeg vise Maadehold, skal jeg give Manden Tid til at vinde Kræfter, saa at han atter kan erhverve og betale mig, eller skal jeg inddrive min Fordring med Strengthed? Jeg troer, at saavel det ærede Things Sympathier i saa Henseende, som navnlig en almindelig Billighedssølelse, der ogsaa viste sig i den ærede Rigsdagsmands smukke Udtalelser om, hvad der i denne Henseende var ønskbærdigt, vil føre til det samme Resultat, som Udvalget er kommet til. Jeg misfjender ikke den ærede Rigsdagsmands gode Sindelag mod Byen, som viste sig ved Dnsket om, at denne store Hjælp maatte tilflyde Byen, naar det kun skete paa en hensigtsmæssig Maade; men jeg troer dog nu at have viist, at Pengene ikke gives for at ophjælpe Byen, men for at sikke dens Bestaaen, samt at denne Udsigt til en fjernere Understøttelse er nødvendig, idet de 20,000 Rd. paa ingen Maade tilfredsstille eller give en saadan Sikkerhed, at de nuværende Beboere kunne arbejde sig frem, og at nye Folk kunne offere den deres Virkekraft og gjøre den til Sæde for deres Arbejde.